

nya tövétől a külső szegély felé fekete, ebből a színből fekete sugarak indulnak ki, melyek a szegélybeli pontokkal összekötvék, csupán az elülső és külső szegély mutatja az eredeti színt, az alsó szárny szabályos, kevésbé rajzolt.

A magyar lepke-fauna gyarapodása 1906-ban.

Irta A. Aigner Lajos.

A magyar lepke-faunának 1905-ben való gyarapodásáról szóló kimutatásom szerint (Rovart. Lap. XIII. 113. l.) ezen év végén az addig ismert hazai Macrolepidoptera-fajok száma 1579-re és 746 fajváltozatra, a Microlepidoptera-fajok száma pedig 1752-re és 75 fajváltozatra rugott, beleértve a dalmáciai és bosznia-hercegovinai faunát is.

Ezeket a számokat növelik azok a lepkefajok és fajváltozatok, melyek az 1906. év folyamán irodalmi úton ismertessékké váltak.

Tetemes gyarapodást nyert lepke-faunánk amaz eltérések által, melyeket A. Aigner Lajos az „Annales Musei Nationalis Hungarici“ IV. kötetében (484—530. l.) részint újonnan leírt, részint hazai előfordulásukat kimutatta. (Kivonatát lásd Rovart. Lap. XIV. köt.) Az utóbbiak a következők:

Papilio Podalirius L. ab. *Schultzi* Bathke, Eperjes, p. 485.

Thais Polyrena Schiff. ab. *bella* Neubgr. Eperjes, Budapest, p. 486.

Pernassius Apollo L. ab. *cohaerens* Schultz. Eperjes, p. 486.

Argynnis Aglaja L. ab. *Emilia* Quens. Tatatóváros, p. 505.

Argynnis Aglaja L. ab. *Charlotta* Haw. Eperjes, p. 507.

Az újonnan leírt és elnevezett fajeltérések pedig a következők:

Colias Edusa F. ab. *nigra* Aig. Budapest, p. 488.

Arachnia Levana L. ab. *Friwaldszkyi* Aig. Eperjes, p. 489.

Melitaca Didyma O. ab. *radiata* Aig. Eperjes, p. 493.

Melitaca Athalia, Rott. ab. *Csikü* Aig. Magyarország, p. 496.

Melitaca Parthenie Bkh. ab. *nigra* Aig. Magyarország, p. 499.

Melitaea Parthenie v. *varia* M.-Dür ab. *nigrita* Aig. Balf, Sz.-Gothárd, p. 500.

Argynnis Euphrosyne L. ab. *tatrica* Aig. Eperjes, T.-Széplak, p. 502.

Argynnis Dia L. ab. *ornata* Aig. Budapest, p. 503.

Argynnis Daphne Schiff. ab. *obscura* Aig. Budapest, p. 503.

Argynnis Latonia L. ab. *hungarica* Aig. Budapest, p. 508.

Argynnis Adippe L. v. *Cleodoxa* O. ab. *Töröki* Aig. Mátra, p. 509.

Nemeobius Lucina L. ab. *obscura* Aig. Eperjes, p. 513.

Lycæna Argiades Pall. ab. *cacca* Aig. Eperjes, p. 515.

Lycæna Argiades Pall. v. *Polysperdon* Berg. ab. *jodina* Aig. Eperjes, p. 515.

Lycænas Icarus Rott. ab. *punctigera* Aig. Eperjes, p. 516.

Malacosoma castrensis L. ab. *designata* Aig. Budapest p. 519.

Acidalia flaccidaria L. ab. *roseata* Aig. Budafok, p. 524.

Larentia tristata L. ab. *Kertészi* Aig. Eperjes, p. 525.

Tephroclystia graphata L. ab. *brunnea* Aig. Budapest p. 526

Therapis Evonymaria Schiff. *exquisita* Aig. Eperjes p. 527.

Boarmiæ crepuscularia Hb. ab. *striata* Aig. Eperjes p. 527.

Arctia maculosa Gern. ab. *pallida* Aig. Budapest, p. 530.

Arctia maculosa Gern. ab. *flava* Aig. Monor, p. 530.

Ugyancsak A. Aigner Lajos megállapította (R. L. XIII. 63.

1.) a *Satyrus Briseis* L. var. *meridionalis* Stgr. előfordulását s egyuttal elnevezte a következő eltéréseket:

Satyrus Briseis L. ab. *punctata* Aig.

Satyrus Briseis L. v. *meridionalis* Stgr. ab. *punctata* Aig.

Satyrus Circe F. ab. *punctata* Aig.

Satyrus Hermione L. ab. *punctata* Aig.

Satyrus Semele L. ab. *punctata* Aig.

Nevezett szerző közölte a Rovartani Lapok XIII. kötetében.

„Új magyar lepkealakok“ című cikkét s az abban újonnan elnevezett eltéréseket, rövid diagnosisok alapján már az 1904-ről szóló kimutafásban fel voltak sorolva, mely alkalommal azonban tévedésből kimaradt két eltérés. ugyanis:

Melitaea didyma O. ab. *Kempeleni* Aig.

1) Ugyanott le van írva 3 nem hazai eltérés is: *Argynnis Pales* Schiff. ab. *nigra* Aig., *Lampides balcanica* Fr. ab. *Frivaldszkyi* Aig. és *Lycæna Amanda* Sehn. ab. *cyanea* Aig.

Malacosoma neustria L. ab. *unicolor* Aig.

Ezekhez járulnak azok a fajváltozatok, melyeket 1905-ben leírt gróf Turati E. (R. L. XIII. 112. 1.) úgymint:

Aporia Crataegi L. var. *Augusta* (Budapest stb.)

Orthosia nitida F. ab. *Garibaldina* (transitus Hunyadm).

Phasiane Clathrata L. var. *aurata* (Budapest stb.)

Endotricha flammealis Schiff. var. *adustalis* (Budapest, Ujpest).

Endotricha flammealis Schiff. var. *lutealis* (N.-Verőcze).

Végül megemlítendő, hogy dr. Fischer H. megállapította a *Larentia firmata* Hb. var. *ulicata* Rbr.-nak Herkules-fürdőn való előfordulását. (R. L. XIII. 45. 1.)

Ennek kapcsán felsorolom ama Microlepidoptera-fajokat és fajváltozatokat, melyeket újabban Dr. Czekelius D. Erdélyben megfigyelt és melyek faunákban ismeretlenek voltak. Ezek a következők:

Crambus tristellus ab. *palleclus* Hb. Nagyszeben.

Euzophera fuliginosella Hein. Előpatak.

Obethreutes textana H. G. Nagyszeben.

Emblema candidulana Nolck. Nagyszeben.

Emblema fulvana Stph. Szebenhegység.

Dichrorampha quaestionana Z. Besztercze.

Dichrorampha acuminatana Z. Nagyszeben.

Xystophora unicolorella Dup. Nagyszeben.

Mompha decorella Stph. Előpatak.

Coleophora hemerobiella Stph. Előpatak.

Coleophora nutanella Müblig Kis-Csűr.

Opostega auritella Hb. Nagyszeben.

Azon *Satyrus*-fajokhoz, melyeknél a *punctata*-forma előfordul, sorakozik a *Satyrus Arethusa* Esp. is, ennél is elég gyakran mutatkozik a felső szárny 3 sejtjében harmadik pont vagy folt, az ily példányok tehát szintén ab. *punctata*-nak nevezendők: viszont az olyanok, melyeknél az 5. sejtben levő szemfolton kívül nincsen se a 2., se a 3. sejtben folt, ab. *immaculata*-nak nevezhetők.

Budapesten és Szaáron ismételten fogtam a *Lycaena Arion* L. érdekes eltérését, melynek felső szárnyán csupán a középfolt látható tisztán, míg a rendes 4—6 foltnak csak nyoma mutatkozik vagy egészen hiányzik, az alsó szárnyon pedig a középfolton kívül csak 3 apró folt jelentkezik, ezt ab. *parvimacula*-nak nevezem.

A fentebb felsorolt adatok hozzáadásával Magyarországból, beleértve Dalmáciát és Bosznia-Hercegovinát is, eddigelé összesen ismeretes 1579 Macrolepidoptera-faj 783 fajváltozattal és 1763 Microlepidoptera-faj 78 fajváltozattal.

Az *Apion aestivum*-csoport fajainak meghatározása.

Irta Dr. Kaufmann Ernő.

Az *Apion*-nemnek azon csoportjai, melyeknél az ormány egyenletes vastagságú, a csápok pedig az ormány közepe táján rögzítettek, sok esetben igen nehezen bonthatók fel az egyes fajokra és válfajokra. Ilyen az *A. aestivum*-csoport is, melynek egyes fajai sok gyűjteményben felelerélve foglalnak helyet.

Ezen csoportnak fő jellege, hogy a bogár fekete színű, alul és felül rendkívül gyengén szőrös, fénylő, a szárak pedig részben világos színűek. A hátsó és középső alszárak egészen feketék s csak kivételesen a felső negyedben elmosódottan világosabban gyűrűzöttek. Meghatározásuk legjobban a következő táblázat szerint lehetséges:

- 1' A bogár kisebb; ormányával együtt 2·3—3 mm, hosszú; csápjai rövidebbek és vaskosabbak, egészen feketék s csak néha a tőtagok észrevehetőleg világosabbak. A hátsó és középső alszárak feketék, néha a felső negyedben elmosódottan valamivel világosabbak. Kissé nagyobb példányok, a felszáraknak részben vagy teljesen fekete színével: *var. ruficrus* Germ. — Ezeknél az első felszárak mindig nagyobb kiterjedésben világosak s csak Dr. Flach említ nekem egy példányt, melynél az összes felszárak feketék. (*trifolii* Bach., *flavipes* Laich., *Leachi* Steph.)

aestivum Germ.

1. Nagyobb, ormányával 3·5—4 mm. A csápok hosszabbak, nyulánkabbak, tőtagjai mindig többé-kevésbé világosabb színezettel.
- 2'' A torpaizs igen durván és mélyen, helyenkint hosszanti redőkbe összefutva pontozott, a pontozat köztéreséi sokkal